

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-1)

Ds. D. Chr. Overduin 17 juni 1990

Catechismus zondag 46 (vervolg-1)

Schriftlezing : Mattheüs 6 : 5 - 15

Zingen : Psalm 73 : 14
95 : 1
86 : 2,3,4
95 : 2,4

De 46e Zondag.

VRAAG 120: Waarom heeft ons Christus geboden, God alzo aan te spreken: "Onze Vader"?

ANTWOORD: Opdat Hij van stonde aan, in het begin van ons gebed, in ons de kinderlijke vrees en toevorzicht tot God verwekke, welke beide de grond van ons gebed zijn, namelijk, dat God onze Vader door Christus geworden is, en dat Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen dat wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze vaders ons aardse dingen ontzeggen.

VRAAG 121: Waarom wordt hier bijgevoegd: "Die in de hemelen zijt"?

ANTWOORD: Opdat wij van de hemelse majesteit Gods niet aardse denken, en van Zijn almachtigheid alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.

THEMA: ONZE VADER DIE IN DE HEMELN ZIJT

KINDERLIJKE VREES EN TOEVOORZICHT

Het is al weer een paar weken geleden dat wij deze zondag hebben horen voorlezen en ook het schriftgedeelte uit Mattheüs 6, waarin de Heere aan Zijn discipelen dat volmaakte gebed ging leren.

En aangezien wij toen niet direct aan de overdenking van de catechismus zijn toegekomen heb ik dat nog maar een keer laten lezen, dat stuk, en heb ik u nog eens de catechismus voorgelezen.

Het is wat lang geleden en ook een beetje teveel om op te noemen waar we het toen over gehad hebben.

Maar wat het belangrijkste was in die overdenking was dit: Dat Christus dat gebiedt. Niemand zou recht van spreken hebben buiten Hem om God also te leren aanspreken. Dan zouden wij moeten zeggen: Je verleidt ons. Wanneer wij tenminste zouden bedenken dat wij allen van God de Vader zijn weggelopen en dat wij Hem niet in erkentenis hebben gehouden en naar een vergelegen land zijn gereisd om daar alles erdoor te brengen. Als we dat in ogeschouw nemen. En dat we Hem niet hebben geëerd, de eer die Hij waardig is te ontvangen. Dan zouden wij tegen iemand die zegt: Ja, maar God is onze Vader, moeten zeggen: Nee, God is niet onze Vader. Hij heeft ons bij de aanvang wel geschapen, maar Hij is nu onze Rechter geworden, Die te alle dagen moet toornen over de goddeloosheid, over de onzin en de ijdelheid van ons mensen.

Maar nu het wonder.

Nu komt daar de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid, met onder andere als opdracht om die Naam bekend te maken, die Naam van de Vader, aan allen Die Hij uit de wereld gekregen heeft.

En dan wordt het zo onbegrijpelijk groot.

En als we dan zo dat gebed mogen leren overdenken dan kunnen wij het niet aan: Waarom heeft ons Christus geboden? Dat is de Enige die eerlijk, rechtvaardig en de bevoegdheid heeft om dat te zeggen en om dat te gebieden. En dat Hij nu als die Oudste Broeder bij die afvallige kinderen komt, bij die weglopers. En dat Hij ze apart neemt. Apart, weg uit de kring van formalisten, die het liefst buiten en op de straat lange gebeden staan te houden om van de mensen gezien te worden. Of die denken, de geveinsden, dat ze met een lang verhaal van woorden, Gode aangenaam kunnen zijn. En ze kennen God niet. En ze kennen zichzelf niet. En de

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-1)

Zoon niet. En de Geest niet.

Nu staat Jezus Christus daar in die kring, ergens van die eenvoudige mensen, vissers, zij die de zee bevaren. Hij staat daar tussen de armen van geest, tussen mannen, voor het merendeel, uit Galilea, een land dat met duisternis bedekt is. Toch heeft Hij ze geroepen naar het welbehagen van de Vader. En Hij heeft ze getrokken achter Zich aan, en Hij zegt: Maar gij, gij geheel anders. Jullie mogen deelgenoten worden van het geheim. Wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer. Dat wil hier niet zeggen dat we zo'n kamertje moeten reserveren. Maar het wil zeggen: Ach, doe niet mee met al dat luidruchtige gedoe, met al dat godsdienstig geschreeuw en geschetter, met al die openbaarheid op straat. Ga gewoon naar binnen. Doe de deur dicht. En bidt uw Vader.

Het zou toch te groot zijn als dat eens tot ons doordrong: Uw Vader. "Wie toch is als Gij weldadig". "Heer", door goedheid aangedreven, zijt Gij mild in 't schuld vergeven".

Uw Vader. Dat zei Jezus Christus, de Oudste Broeder. Hij stond dus Zelf erbij, in dat kringetje. Hij stond er Zelf bij. In die meervoudsvorm 'onze' is Hij zelf de eerste, is Hij zelf het fundament, is Hij zelf de grond van het gebed. Daarom is er een oneindige teerheid en liefde, dat Hij zijn mensies, als het ware, de armen om hen heen slaat en zegt: Kom, nu zal Ik jullie eens wat vertellen. Jullie hebben een Vader. Hij is in het verborgene. Het is niet zo, zoals die lummels die staan te schreeuwen: Vader, ik dank U, dat ik niet ben, Vader dit. Nee. Uw Vader is in het verborgene. Uw Vader is niet in het geschetter. Uw vader is niet in dat triomfantelijke gedoe van mensen, die het woordje 'ter ere Gods' nog op hun lippen durven te nemen, het 'soli Deo gloria'. Daar is de Vader niet. Nee. Die beseffen niet 'uw Vader Die in het verborgen is'. Waar is Hij dan? Zover waren ze nog niet, die discipelen. Dat zou nog wel komen. Dat komt nog wel. Maar die Vader, die verborgen Vader, is verborgen in de Zoon en de Zoon is verborgen in ons vlees en bloed. En, iedereen was als verbergende het aangezicht voor Hem. Die verborgen Vader is zo wonderbaarlijk aanwezig dat het een verborgenheid is. Een geheim dat opgeklaard moet worden. Een wonder. Heere, toe, toon ons de Vader. Zie je wel, hoe verborgen? Toon ons de Vader en het is ons genoeg. Filippus, ben Ik zo lange tijd bij u en hebt gij Mij niet gezien? Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien, want Ik en de Vader zijn één. Uw Vader die in het verborgen is. Wie zou Hem kennen? Zo, zoals Hij in de Heere Jezus Christus Vader is voor al Zijn kinderen, weglopers, ongehoorzame, vervreemde kinderen, die, zo zou je het haast wel zeggen, alles op alles hebben gezet om het ongedaan te maken dat ze nog een Vader zouden hebben, die in de hemelen is. Een Vader die ze leert en onderwijst.

Zo krijgt het begin de smaak van de eeuwige ontferming.

Zo, zo alleen kan en wordt het ons door de Heilige Geest naderbij gebracht.

Christus heeft het gezegd, geboden. Niet ik. Christus. Die Man van smarten, die op een bepaald moment alleen nog maar zei: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij, als Vader, goedertieren Vader, verlaten? Waarom stoot Gij Mij van U in de duisternis?

Wat een wissel op de toekomst, om het zo eens uit te drukken, als Jezus het hier zegt: Onze Vader. Hij die wist dat het Hem álles zou kosten. Dat Hij het hoofd in de

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-1)

dood zou buigen en in het stof. Dat Hij zo overtuigd is, innerlijk, van Zijn Goddelijke zending, Zijn roeping, Zijn ambt, Zijn werk, alles, dat Hij zegt tegen mensen: Je moet zeggen als je bidt: Onze Vader, die in de hemelen zijt. Maar Hij is toch ook in Christus Jezus? Ja, op een bepaalde wijze is Hij in Christus Jezus. Dat wil zeggen: Al des Vaders welbehagen is in Zijn Zoon. De Zoon doet wat de Vader doet en zegt wat Hij van de Vader heeft gehoord. En Hij heeft in Zijn hogepriesterlijk gebed gezegd: Ik heb ze Uw Naam geopenbaard en Ik zal Hem openbaren.

Geliefde gemeente, dat is het nu, we kunnen het tien, honderd keer, gehoord hebben, gezegd hebben, maar dat is het nu. Ik zeg niet dat het andere niet waar is, wat er gezegd is of wat er gezegd wordt. Zeker niet. Maar ik bedoel nu te benadrukken: We hebben het niet over een leerstelling. Ergens over een leerstelling. Maar we hebben we het over datgene wat Jezus Christus als die Zoon van de Vader ons heeft geleerd. Ben je daar blij mee? Herken je hier iets van? "Die aan ons, hoe diep in schuld, met berouw gedenken zult."

Onze Vader, Die in het verborgen is. Dat is nog zo, hoor. Hij wordt wel gekend uit en door de Heere Jezus Christus. Maar ik bedoel, het is niet één of andere aardse vertoning, zoals, dit is nu mijn vader. Nee. Die in het verborgen is. Die ook in het verborgen ziet en Die in het openbaar vergeldt. Dat maakt nu de ruimte er in. Dat is de ruimte. Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dat Hij Heere is, dan door de Heilige Geest. Niemand kan ook zeggen: Vader - hij kan het wel zeggen - dan door die Heilige Geest, door Christus.

Laat dat tot ons doordringen. Ik zeg niet dat die discipelen de lengte, de breedte, de diepte daarvan verstonden, of dat wij dat verstaan. Maar ze hebben het van Christus gehoord. Ze hebben het van de Heere Jezus Christus gekregen. Hij heeft het hun geboden. Ik bedoel, neem nu ook niet als maatstaf hoever je bent of hoe diep je ingeleid bent, en dat je nu wel ..... Nee. Nee, het gaat er om dat Jezus Christus onze Leraar is, door de Heilige Geest. Dat Hij onze hoogste Profeet is. Betaald is er.

Ja, toen we naar de kerk gingen dacht ik er nog even aan en net voor die tijd: O, God wat is het toch een eeuwig wonder - ik was het weer vergeten - ik dacht toen ik naar de kerk ging: Ik zal eerst zeggen: Mensen, ik ben zo blij dat jullie er allemaal weer zijn, voorzover je er mag zijn. Het is zo onovertreffelijk groot waar we samen naar mogen luisteren, naar die Heere Christus, dat het is niet om te beseffen of te begrijpen. Misschien besef je het op dit moment ook niet, maar je zult het beseffen. Vroeg of laat, dan komt het tot u, u, jou, die als een vaderloos mens misschien over de wereld gaat of ging, voor jezelf. En om dan eens de ontdekking te doen, als alles misschien wel bezwijkt, als je geen één reden meer hebt om nog wat goeds te verwachten en als je die Stem van het Evangelie mag horen: Gij dan bidt aldus. Op het ziekenkamertje of waar dan ook. Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Gij hebt niet ontvangen de geest der dienstbaarheid wederom tot vreze, maar gij hebt de Geest ontvangen der aanneming tot kinderen door Welke wij roepen: Abba, Vader. Die Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen zijn. En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen; erfgenamen Gods en medeërfgenen van Christus.

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-1)

Dan kan je wel begrijpen van Huntington - dat was bij de gelegenheid dat hij een oog kreeg op die lijdende en stervende Middelaar - dat hij uitriep: Het is teveel, Heere, het is teveel voor zo één. Onbegrijpelijk.

Maar nogmaals, Christus wist goed wat Hij zei. Hij zei dat niet op losse gronden. Daarom moet je je niet in de war laten brengen door de duivel en door allerlei dingen, mensen met hun woorden. Het zegt allemaal zo weinig. Ijdelheid der ijdelheden, het is al ijdelheid.

Dit, Christus wist wel op welke gronden Hij dat zei. Hij kon dat niet zeggen op grond van die discipelen, van hun inzicht en van hun waarheid, van hun liefde, hun geloof. Dáárom kon Hij dat niet zeggen. Hij kon dat zeggen op grond van Zijn eigen werk. Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen. Hij had al reeds gezegd: Vader, Ik heb Uw Naam verheerlijkt op de aarde, Ik heb voleindigd het werk dat Gij Mij op de hand gezet hebt om te doen. Dat heeft Hij al gezegd. Hij, Hij weet wat Hij doet. Daarom, als ze naar de grond vragen - een ander hoeft het trouwens niet eens te weten, ga in uw binnenkamer - moet je nooit naar jezelf wijzen. Dat kan je niet waarmaken. Er is er Eén die dat heeft waargemaakt en dat is die Heere Jezus Christus. Die kon zeggen: - met mijn woorden gezegd - Voor Mijn rekening, het is voor Mijn rekening. En als je zou zeggen: Ja maar, als Vader nu eens ziet ....., net als Jakob, zijn moeder zei: Zeg maar dat jij Ezau bent. Dat is natuurlijk niet eerlijk. En Jakob had het er niet te makkelijk mee. Zeg, moeder, als vader het ontdekt, dan zegt hij: Lelijke huichelaar, ik zal jou niet zegenen, maar ik zal jou vloeken, om zo je oude vader denken te kunnen bedriegen. Toen zei Rebekka: Als dat zou gebeuren, jongen, die vloek is voor mij, die neem ik voor mijn rekening.

Nu, als je nu denkt, als je nu tegen die Oudste Broeder zou zeggen: Dat kan ik niet doen, ik ben zo'n huichelaar, ik ben zo'n wegloper, ik ben zo van Vaders landgoed weggereisd, dan zegt Hij: Ga toch maar. En die vloek heb Ik op Me genomen. De straf die u de vrede aanbrengt, zegt Hij, is op Mij. Ik heb uw krankheid, uw ijdelheid gedragen.

Nu, dat is toch een onuitsprekelijk wonder.

“Het staat op recht en waarheid pal
als op onwrikb're steunpilaren;
Hij is het die verlossing zond
aan al Zijn volk; Hij zal het verbond
met hen in eeuwigheid bewaren.”

Zo krijgt nu de leer en de boodschap, het Woord van vrije genade, zo'n betekenis.

Ja, als je de smaak er van mag hebben, dan zeg je: Dit, dit is de Waarheid, Gods Waarheid en de rest, och .... Daarom, als het gaat over de grond: Christus heeft ons geboden God alzo aan te spreken. Al ben je nog zo'n klein kind, dat je zegt: Ja, zou ik, zou ik ....? Dan zeg je tegen de Heere Jezus: Als het fout is dan krijgt U de schuld, U hebt het gezegd. Dan glimlacht Hij en dan zegt Hij: Maar dat weet Ik, dat weet Ik. Want Ik ben op weg om Mezelf te geven tot in de allerdiepste versmading en angst der hel. En dáárom zeg Ik het. De schuld is op Mij.

O, wat zijn wij dan bevoorrecht als we iets van die eeuwige liefde mogen kennen. Dan, weer heeft Huntington ergens gelijk als hij zegt: Als die prediking van de eeuwige liefde van God onze harten niet vermurwt, dan doet niets het, geen donder

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-1)

van Sinaï, daar moet je maar niet op rekenen. Maar dát, dat breekt het harde hart stuk, de liefde. Niet de lievigheid. De Heere Jezus kon de puntjes wel op de i zetten, Hij nam met niets genoeg. We komen er niet zonder kleerscheuren af, in die zin. Hij wijst het ordentelijk aan, maar tot ons behoud. Hij is gekomen om die Boodschap te verkondigen.

Nu staat er in het antwoord: Opdat Hij van stonde aan.
Ik hou van die woorden.

Je kunt zeggen: Ja, ouderwets woord. Opdat Hij direct, bij het begin van ons gebed.
Nou, nee. Opdat Hij van stonde aan.

Ik weet niet hoe dat komt, maar, dat woord doet me iets. Het is maar een mensenwoord. Een mensenwoord, het is een woord uit de catechismus. Maar ik vind het toch een Bijbels woord.

Opdat Hij van stonde aan.

En terstond .... terstond .....

Dat kom je wel meer tegen. Daar komt het vandaan.

En weet je nu wat dat betekent?

Dat betekent dat Jezus Christus bij het begin al, die stonde, van stonde aan, in het begin van het gebed, in ons een kinderlijke vreze en toevorzicht tot God verwekke. Er staat - let wel, hoor - 'kinderlijke' vrees. Niet 'slaafse' vrees, die ineenkrimpt voor de zweep. Nee. Niet dat menselijke naar de ogen zien.

Een 'kinderlijke' vrees moet je zo uitleggen, dat heeft niets te maken met: Oooh, nu is het verloren. Nee. Een 'kinderlijke' vrees is de vrees zoals een kind opkijkt - even op natuurlijk terrein gesproken - tegen zijn vader en het niet hebben kan dat zijn vader in de goot getrapt wordt of dat zijn vader beledigd wordt, maar ook met een kinderlijke vrees wat vader wil, wat hij goed vindt, wat hij niet goed vindt. Een 'opzien' als het ware. Een kinderlijk opzien. Het is niet iemand om een loopje mee te nemen, vader. Dat ook niet. Maar een 'opzien'.

Ik vind het in de Psalm zo mooi gezegd: Ik hef mijn ogen op tot U die in de hemelen zijt.

Wat gaan we toch vaak Vaderloos over de aarde. Alsof God maar ergens een lachende derde is of een onbekende factor, of weet ik wat. Oh ja, even bidden.

Nu, wij hébben dat ook niet, die kinderlijke vreze. Die hebben we niet! Die moet verwekt worden. Waardoor? Door Jezus Christus. Door de Heilige Geest, Die Christus verheerlijkt. Eerbied en aandacht. Dat groeit niet bij ons. Hoe komt de mens daar dan toe? Natuurlijk, het zou te wensen zijn dat ieder mens, jong en oud, wij allemaal, zouden beseffen dat we ons fatsoenlijk behoren te gedragen, op school, thuis, en zéker in de kerk.

Ik vind het verdrietig als ik zijdelings berichten hoor of zelf zie dat kinderen oneerbiedig zich gedragen. Dat is niet goed. Daar mag ook wat van gezegd worden. Dan moet je ook niet boos worden.

Maar er is iets wat nóg groter is, verwekt - ja, zegt u: Verwekken, wat is dat nu? Ik heb wel eens gehoord van een kind verwekken. Nu, dan zit je op het goede spoor, dat is helemaal niet dom, dat je dat zegt, verwekken, een kind verwekken. Maar je gaat toch geen kinderlijke vrees 'verwekken'? Ja, en toch is dat goed. Hoe kan dat

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-1)

dan? Nou, jullie weten - laten we dat even gewoon noemen, het is niet gewoon - hoe dat in het gewone leven is, daar heb je een man en een vrouw voor nodig. Die kunnen, als God het zegent, een kind verwekken. Een vrouw kan dat niet alleen. Een man ook niet. Zo zijn wij nu helemaal onvruchtbaar. Dat wil zeggen, kinderlijke vrees. Een hoop slaafse vrees, als de bliksem vlak voor onze neus inslaat of er gebeurt iets vreselijks, dan denken we: Oooh, nu is het verloren. Dan opeens is een mens vaak van zijn stuk gebracht. Maar dat is nog geen kinderlijke vrees. Slaafse vrees, dat komt uit allerlei overtuigingen. Als onze consciëntie spreekt. Wat een angst kan een mens dan hebben voor iets, voor straf, of als er iets uit zal komen van zijn wanbedrijven.

Maar kinderlijke vreze moet echt verwekt worden. Daar hebben wij iemand voor nodig. Iemand die tot ons ingaat. Die tot ons inkomt. Net als bij de Emmaüsgangers, die konden ook niet blij worden. Maar Hij ging met hen en Hij ging met hen in huis om bij ze te blijven. Kijk, we hebben het niet. Daarom, jongens, je moet altijd eerbiedig zitten in de kerk. Het is zo, zelf kan ik er ook niet zo goed tegen, maar dan kijk ik maar gauw de andere kant op, het leidt af, maar goed. Het is betamelijk om eerbied te betrachten. Maar ik moet ook leren dat ik niet hoog van de toren moet gaan blazen. Ik heb wél te vragen: Lieve Heilige Geest, Jezus Christus, wilt U alstublieft die soldaatjes eens omver blazen? Ik kan het niet. Nogmaals, daar moet je niet onverschillig onder worden en zeggen: O, de dominee vindt het zeker zo erg niet. Nou en of! Als we nog geen uurtje onder Gods Woord eerbiedig kunnen zijn is dat heel bedroevend. Maar tegelijkertijd weet ik: God, Christus, Die is het die de kinderlijke vreze en eerbied en opzien verwekt door bij ons te komen. Echt. Bij je te komen. Om gemeenschap te hebben. Ja, maar dat is toch raar? Ja, ik bedoel natuurlijk geestelijk. De Heere Jezus is in de hemel. Maar door Zijn Woord en Zijn Heilige Geest. Dat Hij het gesprek opent. Dat Hij tot ons komt en de deur opent en binnenkomt. Dat het Woord er ingaat. En dat Zijn liefde en ernst ons overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Van Hem.

Daarom staat er hier 'verwekke'.

Het is toch wat, dat de mens nu toch helemaal niets van de goeie kant meer heeft. Nu, daar heb je gelijk in, dat hebben we ook niet. Een hoop mensen durven dat niet eens te zeggen: Ja maar .... je moet de mensen niet lijdelijk maken, je moet de mensen meer áánsporen. Je moet het zéggén! Dat doet die ook en die ook ....

Ja. "Opdat Hij van stonde aan, in het begin van ons gebed, in ons de kinderlijke vreze verwekke". Dat doet de Heere. En wat de Heere doet dat doet Hij goed. En wat wij doen kan ook goed zijn en goed bedoeld zijn. Maar het kan best zijn dat de Heere zegt: Het is te vergeefs dat je je gezicht zo in de plooi zet, en dat je je zo netjes en mooi aangekleed hebt, het is te vergeefs. Dit volk nadert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij. De Heere prikt overal doorheen.

Als je het uit die kant mag bezien dan zeg je: Wat stelt het allemaal voor, waar maakt een mens zich toch eigenlijk druk over. Wat zijn we toch bezig in de dingen der ijdelheid, waar we het vanmorgen over hadden (*Prediker 2 : 17a, Jesaja 49 : 4, Mattheüs 27 : 51*), altijd maar .....

Maar nu de hoop op Hem: "Heer", ai maak mij Uwe wegen" - gaf broeder Fahner altijd op op de kerkeraad - "door Uw Woord en Geest bekend; leer mij hoe die zijn

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-1)

gelegen en waarheen G' Uw treden wendt.”

Dat is nu een kinderlijke vreze.

Nu vind ik het niet zo erg, hoor, als je zegt, als een schuldig mens, dat moet ik ook zeggen - Ik heb vaak gezegd: Er is er niet één in de hele kerk zo'n naarling als dat ik ben, je hebt nu totaal nergens wat van (dat zeg ik van mezelf). Het is niet erg om schuld te bekennen, om voor de Heere in te stemmen 'Ik heb tegen U o Heere zwaar en altijd weer misdreven', dat is het ergste niet. Erger is als je zegt: Nou, ik hoor het al hoor, daar moeten we niet zijn. Hier moeten we niet zijn. Dat zei oude Van der Horst een keer tegen me - want de broeders zeiden: Die man komt al zolang in de kerk, je moet hem eens een keer op gaan zoeken - We hebben net besloten om niet meer te komen. Ik zeg: Wat? Ja, hij zegt: Wij zijn zulke rare mensen, wij horen niet in die kerk. En als we naar de preken luisteren, je schaamt je een ongeluk, als je daar onder zit. Dan voel ik goed, en dat doe ik niet snel, want meestal zeg ik: Nu ja, het beste hoor! Zoek een ander nestje op, waar je je beter thuis voelt. Maar toen niet. Misschien om dat stukje eerlijkheid. Dat het van die rare lui zijn. Daarom zei ik: Dat moet je niet doen, nog éven blijven zitten. En als jullie dat doen dan loopt het goed af. Dan loopt het onherroepelijk goed af. Ja, je kunt zeggen: Je bent toch geen paus? Verschrikkelijk. Ja, en toch, dat had ik ook niet van mezelf, maar dat voelde ik, de Heere. De Heere, die met dat kreupele volk, met dat rare volk - breng hier voor het blinde volk, wat ogen heeft en niet ziet, wat oren heeft en niet hoort. Daar horen die gifaddertjes bij, enz. enz., en dan denk ik wel eens ieder mens kan op zijn kop gaan staan en zeggen: Dat was een rare hoor, het was dit, het was dat. Als hij dan weer eens niet aan het Avondmaal geweest was dan zei ik: Je bent zeker weer in Canada geweest. Ja. Ja, bij die jongen vergeleken is het met mij niets. Ik zeg: Man schei toch uit, dat is allemaal bedrog, allemaal bedrog. Je hebt de Koning wel weer verloochend. Ja, maar ze hebben gelijk want .... Kijk, dat is nu iets, een geheim, dat kan God ons alleen maar leren. En dan trek je je er ook niets van aan, al staat er een ander achter je rug te grinniken: Die stomme dominee, die heeft het niet in de gaten met wat voor mensen dat hij te doen heeft. Die denkt zeker wat. Nu, als het daar over loopt dan denk ik dat ik meer weet dan menigeen van ons, waar ik nooit over praat, natuurlijk niet. Maar ook dat is niet bij machte, als je toch eens een oog mag hebben op dat eeuwig soevereine werk van de Heere God, dat nu juist in die draaitol van een mens zich verheerlijkt. Maar dan ook alleen maar genade. Dan zijn er geen goede mensen meer over.

Hij heeft het later nooit willen bevestigen, want dan keek hij mij zo aan, dan dacht ik: Hij is zeker weer erg verdiept geweest in de voetbal, of zo, ik weet het ook niet. Ik zeg: Weet jij nog, dat je als een burgemeester op je bed lag, voor je grote operatie. Ik dacht, ik zal die arme man nog even gedag gaan zeggen, want .... Toen zat je zo met een fris gezicht en toen zag je me aankomen - het was een dag uitgesteld, begreep ik toen. Maar ja, dat wist hij eerst ook niet –

“Welzalig hij wiens zonden zijn vergeven,
die van de straf voor eeuwig is ontheven;
wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevlekt,
voor het heilig oog des Heeren is bedekt”.

Je hebt mensen die gooien dat zo aan de kant: Ja, nou, ik weet niet hoor. Voor mij

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-1)

zijn dat van die wonderen die je nooit vergeet. Want daar gaat het nu juist om in het leven. Daar gaat het nu juist om. Dat is dat oude Evangelie.

“'k Bekend' aan U o Heere oprecht mijn zonden;

'k verberg geen kwaad dat in mij werd gevonden.”

Honderd keer over de kop. Ik zei wel eens: Hou maar op, want ik weet het heus wel, wat je uitgespookt hebt, ik weet het wel. Laten we maar over wat anders praten. Maar dat is juist het wonder. Kijk, een mens heeft zo'n gepast voorstellinkje. Ja, ... En het is een ontzaglijk grote zegen als je van je kinderjaren aan de Heere mag vrezen, echt waar, om jaloers op te zijn. Maar daar moet je niet mee naar de verkeerde kant toe zeilen, zoals zoveel mensen, en die vergeten dan wat genade is, en hoe goed de Heere is en hoe Hij ze door allerlei wegen toch brengt aan Zijn voeten.

Genade alleen.

Ja, dan denk ik nog aan mijn oud-oom, die zei: Ja mensen je moet er niet raar van kijken, ik hoop dat je niet boos wordt, al zouden je knieën stijf geworden zijn in de zonden, de laatste seconde dat het Gode behaagt om die bede op de lippen te brengen 'O, God wees mij zondaar genadig' maar de poort staat wagenwijd open, al zit iedereen te morren. Kijk, dat zei de man natuurlijk niet om te zeggen: Nu, jongens, ga er maar rustig op los. Zo bedoelde hij dat niet.

Maar het gaat erom, een hoop mensen verbergen hun vijandschap tegen de genade op een meesterlijke manier. Want dat ligt ons niet, dat begrijp je wel. Ik heb het over ons allemaal. Dat vind je toch niet ... Ja hoor eens, als het zo is .. Terwijl we in principe niet willen toestemmen dat we zulke boze ogen in onze kop hebben en dat we niet kunnen uitstaan dat de Here goed is voor een ander, vooral als je er zelf een beetje benauwd doorheen gaat. Dan denk je: Nou, ik weet het niet hoor.

"Kinderlijk toevorzicht".

Als vader zegt: Breng dat eens even bij de burens, jongen, je doet maar gewoon, als het donker is, stop maar even .... Dan denk je: Hè? Dat kan hij beter aan mij geven, ik ben voor een fiets aan het sparen ..., tien gulden .... moet ik dat daar brengen? Zouden ze het wel nodig hebben? Nee, niet over praten. Is jouw oog boos omdat ik goed ben?

Zo is nu die eeuwige Vader nog veel hoger in Jezus Christus. Die ontfermende God. Kijk, dat hoop ik zo, dat we daar achter mogen komen in ons leven, want dat kan je niet leren uit een boekje. Dat kan je zelfs niet uit de catechismus leren. Ik bedoel, je kunt die vragen wel uit je hoofd leren, dat is goed, en het antwoord kan je wel uit je hoofd leren. Maar daarmee ben je er nog niet. Dat geeft God. Dat is nu die Heilige Geest. Die zet je er zo in. Je bent het misschien over vijf minuten weer kwijt. Dat doet niet ter zake. Hij is het niet kwijt, Hij houdt ons vast, Hij IS zo! Dat ik het weer kwijt ben, ja dat kan best. Maar Hij alleen kan dat geven. 'Kinderlijk toevorzicht'. Dan zie je soms de meest bange mensen, die overal vreselijk tegenop zagen, tegen ziekte, tegen de dood, zie je net zo rustig ... Dat je zegt: Hoe is het mogelijk? Geen vrede des doods, kinderlijke overgave. 'Kinderlijk toevorzicht'.

Zuster Fahner is altijd nogal behoudend, maar ik heb haar toch al verschillende keren dingen horen zeggen, dat ik denk: Hé, dat ligt nu niet in jouw aard, nee natuurlijk niet, dat ligt nu in de aard van de Geest van Christus. Daar ligt het nu in.

CATECHISMUS ZONDAG 46 (VERVOLG-1)

Je zou zeggen: Hij wordt over zijn eigen twijfel heen getild en zijn eigen ongeloof en hij spreekt wat de Heere wil.

Nu, en 'toevoorzicht'.

Wat is dat?

Een toevoorzicht. Ja, dat lijkt wel iets dubbelop. Toe-voor-zicht.

Is dat 'toezien' of zo?

Nee, toevoorzicht betekent, nu ja je zou misschien ook kunnen zeggen: Een kinderlijk vertrouwen dat Hij het goed meent, dat het waar is, dat het écht waar is. Dat Hij om Christus wil Mijn Vader wil zijn, dat Hij mij wil aannemen, dat het écht waar is. En dat Hij dat wil! Dat Christus mij dat leert. Dat Hij er geen behagen in heeft, tegen - ja, ik heb het als jongen wel eens gehad, dat ik in bepaalde kringen, ik heb overal, kerkelijk, zo rond gekeken, maar dat ik zo akelig werd van een gebed. En dan zeiden ze: Wat een gebedsgave heeft die man. En dan zag ik, en dat beeld groeide net als een schilderij voor mijn ogen, die ouderling (niet hier, hoor), en dan zag ik precies in de geest, dan zag ik God met de trekken van een vrek. En die zat met een kist met allemaal goudstukken er in, en daar zat hij op en met de handen zo er voor. En die ouderling die zat maar: O, als het nog maar eens kon, als het nu eens dit, als het nu eens dat; o, het zal een eeuwig wonder zijn, als dat nu eens, als er nu eens eentje, eentje ... Daar krijg je het ook benauwd onder. Benauwd, ik werd er vreselijk verdrietig van. Ik denk: Man, jij liegt, zo is het niet, zo is het niet. Met een verheerlijkt gezicht sta je te kijken, vanwege dat je zo goed bidden kan. En God die draagt de trekken van een tiran, maar het is net andersom. Wij zijn van ellendelingen. Wij willen niet luisteren. Maar de Heere zegt: Bij Mij is durachtig goed, Ik doe Mijn liefhebbers beërven dat bestendig is, Ik zal hun schatkameren vervullen.

Een toevoorzicht, dat betekent: God ende bedriegt ons niet als Hij in dat dierbaar Evangelie tot ons komt en we die stem mogen horen. Dan bedriegt Hij ons niet. Hij is geen Man dat Hij liegen zou. Het is alles WAAR.

Vanmorgen waren we te laat uit de kerk en dat wilde ik niet nog eens doen. Daarom, ik had niet gedacht dat we zouden blijven steken, maar we gaan, bij leven en welzijn nog een keertje verder.

God zegt: Als Ik een Vader ben, waar is nu Mijn eer? Wat is de eer van de Vader dan? Dat je nooit een fout maakt? Dat je nooit je broek scheurt? Je knie kapot valt? Dat je nooit jengelt? Chagrijnig? Nee.

Weet je wat de eer van de Vader is?

Als het kind fluistert of schreeuwt: U bent tóch mijn Vader, help me!

AMEN